

Trick med speglar

Jag vinklar handleden så att månljuset träffar spegelglaset i exakt rätt vinkel. En utdragen konformig stråle av mjölkigt ljus ser nu ut att stråla direkt ur min kupade handflata. Den lilla runda spegeln är infattad i ett grönt material min mormor alltid hävdade var sköldpadd. Jag har genom åren kommit att inse att ett föremål besitter precis den äkthet man ger det och inget mer. Vissa kallar det för tro.

”Kliv upp nu”, säger jag. ”Var inte rädd. Jag har gjort det här förut.”

Hon tittar på mig, låser sina kornblå ögon i mina. I just den här stunden är hon klädd i en kjol av styrka, en blus av tusenårig skönhet, men hon bär även ett litet armband av oro. Jag kan förstå det, vilket gör mig glad. Man måste börja med att försöka förstå de enskilda sakerna. Hon tar ett försiktigt steg framåt, stiger upp på en gunga i stället, tittar fortfarande på mig, men jag ser att vad hon egentligen vill göra är att titta upp mot himlen, mot det som ska ta emot henne. Det är april och våren har ännu inte riktigt hunnit få fäste i världen. I morgon kommer gräset att vara dagglätt och luften att kännas ny. Men nu lyser bara stjärnorna och månen ner ur den mörka slöja som är himlavalvet, spiller ner det ljus de kan avvara, ner på oss där vi står i trädgården bakom hennes hus, vid ett gungställ hennes lillebror har slutat använda för länge sedan.

”Är du på riktigt?” frågar hon och kostar på sig ett leende.

”O ja”, svarar jag, ”det är jag rätt säker på. Jag lovar dig att det här kommer att funka. Vi har ju lovat att vara ärliga med varandra från början, kommer du inte ihåg?”

Jag lägger ner spegeln i gräset, långsamt och försiktigt, så att jag inte rubbar balansen. Sedan kliver jag upp på det mjölkiga ljuset och står där, en meter ovanför marken och gräset. Hon står fortfarande kvar på gungan, men nu gapar hon. Jag tar några försiktiga promenadsteg framåt och uppåt. Att bara ha ljus under skorna är en känsla jag aldrig riktigt vänjer mig vid. Det är precis som när man är liten och står i kön till den högsta berg-och-dalbanan för första gången. En hisnande känsla av överklighet och storhet tornar upp sig och man riskerar att drunkna i den - om man inte lär sig simma. Det var länge sedan jag lärde mig simma, men det hjälper mig inte nu. Där jag står, vänd mot månen, ser hon bara min rygg och det är tur, för det enda jag vill är det jag inte får, och just nu är det att gråta.

*

När jag kommer hem från jobbet har jag huvudvärk och märker först inte kuvertet som ligger och vilar på hallmattan. Jag slänger jackan i ett hörn och går in i köket. Där håller jag upp vatten i det största glaset jag har och sedan nästan kastar jag i två brusalvedon. Det bultar och spänner vid tinningarna, som om någon går omkring där och liksom trycker ut skallbenet. Jag dricker i många små klunkar medan jag står med slutna ögon och ena handen på en av skåpluckorna ovanför dishon. Sedan lägger jag pannan mot den svala metalldiskbänken och

ömsom rullar, ömsom trycker pannan mot dess yta. Efter cirka tio minuter har tablettorna lagt ett mjukt och tunt täcke över värken. Alltid något.

Jag går ut i hallen igen, plockar upp brevet. Det är den enda post jag fått idag. Ett normalstort vitt kuvert, med bara mitt namn på framsidan. Ingen avsändare. När jag vinklar kuvertet i händerna ger det intryck av att vara svagt blåtonat, men det kan också vara ljuset. Lampan i min hall avger ett alldeles för starkt ljussken, nästan som från ett lysrör, fastän det är en vanlig glödlampa. Jag har tänkt byta ut den i evigheter nu, mot något svagare, men det har inte blivit av. Det är vid sådana här tillfällen ljuset kan spela en ett spratt. Jag kisar och får plötsligt för mig att texten på kuvertet – mitt namn, inget annat än mitt namn – rört sig, att bokstäverna fått liv och egen vilja. Jag skyller det på huvudvärken och sprättar upp kuvertet medan jag går in i sovrummet. Sängen står fortfarande obäddad, som jag lämnade den i morse. Persiennerna är halvt dragna och släpper in det lilla ljus som den här dagen i tidiga april fortfarande har att bjuda. Jag lägger mig ner i sängen, fiskar det hopvikta pappret ur kuvertet och börjar läsa.

*

”Hur bär du dig åt?” frågar hon och har åter den där skarpheten i blicken, den där som säger *jag vill veta allt*.

”Det är egentligen inte jag som bär mig åt”, säger jag och försöker låta bli att le.

”Det är egentligen inte ens spegeln som gör det. Allt handlar bara om hur du

vinklar den, hur man vrider ... men självklart måste månen vara framme ... alltså, ju större måne, desto bättre. Det var min mormor som lärde mig.”

”Lever hon fortfarande?”

”Det tror jag, men jag har ingen kontakt med henne. Ingen i familjen har det. Inte så att jag inte skulle kunna ta kontakt med henne, men det har liksom aldrig blivit så. Morsan bröt kontakten med henne för en massa år sen, och efter det har det inte blivit av. Men själv har jag bara positiva minnen av henne, och av morfar.”

”Varför bröt de kontakten?” Hon tar en klunk kaffe och sveper håret ur pannan. Ingen har så trassligt hår som hon. Jag vill känna på det, lukta på det, ta det mellan fingrarna och mer. Men vi är inte där nu. Inte än. Än så länge är det bara jag, på den här sidan av bordet och hon, på den andra. Oberoende av speglar och månljus.

”Var det på grund av din bror?”

Jag nickar och dricker lite mer mineralvatten. Sedan gör jag en lång utläggning om *hur* och *varför* och efteråt förstår jag att det var lika mycket för min egen skull. Under hela denna monolog lyssnar hon uppmärksamt och skjuter då och då in ett leende som det väl är meningen att jag ska tolka som förstående.

Problemet är bara att jag inte vill ha den här typen av relation, jag är inte ute efter sympati. Men någonstans måste man börja. Jag vill att hon ska veta detta,

att allt det här är ovidkommande egentligen, i alla fall när det gäller oss, det är bara en bisak, en runtomkringsak och att det som är viktigt är det blanka papper som ligger på bordet mellan oss. Jag har vässat mina vackraste färgpennor och bär dem alltid med mig. Jag har varit beredd att rita en vacker teckning mycket länge nu. Samtidigt får det inte bli vilken teckning som helst, får inte bli vem som helst. Detta är bara halva sanningen, om ens det, men jag kan inte beskriva det bättre, inte ens för mig själv.

*

Jag reser mig upp, går ut ur sovrummet. Jag har fortfarande brevet i handen när jag kommer in i badrummet. I någon slags förvirrad halvpanik slänger jag det i första bästa riktning jag kommer att tänka på, vilket råkar bli badkaret. Det singlar sakta ner och lägger sig på badkarsgolvet där det suger upp det vatten som blivit kvar sedan min senaste dusch. Jag vänder det ryggen och stänker kallvatten i ansiktet. Sedan löddrar jag in ansiktet och låter hyveln glida ett par vändor över kinderna. Helt i onödan, eftersom jag rakade mig senast igår. Men jag inser ganska snart att jag inte har koll på vad jag gör, att jag gör det jag gör i en slags förvirring som kommer av tröttheten och huvudvärken. Förmodligen har det också att göra med det brev som nu ligger löser upp sig i mitt badkar. Jag får en plötslig ingivelse och lägger ifrån mig rakhyveln, greppar duschmunstycket och vrider på vattnet på full styrka. Jag slutar inte att duscha brevet förrän bokstäverna forsar ut i en svart pöl och ner i golvbrunnen. Därefter sköljer jag av ansiktet. Det vita raskummet glider långsamt ner i avloppsröret.

Som den där ormen biter det sig själv i svansen där det vrider sig i cirklar och kommer allt närmre sin egen undergång. Det är fascinerande att se på.

Jag går ut ur badrummet och in i vardagsrummet. Soffan tar emot mig när jag faller. På soffbordet står den bärbara telefonen. Jag tittar på den en stund och lyfter den sedan ur dess hållare. Så vrider jag mig så att jag kommer att ligga med ansiktet mot soffans ryggstöd och ena handen - den jag håller telefonen med - under ena soffkudden.

*

Senare. Vi står vid nedgången till tunnelbanan och tvekar. Det är så tydligt, så uppenbart, men inte desto mindre viktigt för det. Jag leker med tanken på att ta hennes hand eller bara röra vid den, snabbt, fågellätt. Problemet med sådana här tankar är bara att de dör så fort de blivit tänkta. En annan person än jag står vid ett obduktionsbord och sprättar upp deras magar med en vass klinga. Ur dem drar han hala mörkröda önsknings; de vrider sig fortfarande i kramp under det kalla ljuset från lysrören i taket.

”Det var trevligt det här”, säger jag. ”Det vore kul att ses igen ... nån gång ... om du har lust.”

”Ja”, säger hon, ”det vore det. Men jag har mycket att göra nu, det är ju kursen och du vet. Men jag hade trevligt.”

Hon ler, det är någonstans mellan leende och skratt. Visar tänderna. En sekund senare har det rufsiga håret försvunnit ner i tunnelbanan. Det håller på att mörkna; det rinner ur mig och färgar himlen.

*

Jag vaknar timmar senare av att jag stöter mot något hårt mellan soffdynorna. På andra sidan kudden jag ligger på tjuver telefonen, vars på-knapp jag måste komma åt i sömnen. Jag stänger av den och trevar samtidigt med fingrarna under mig. De sluter sig om ett runt föremål. Det är inte större än att det ryms i min handflata. En stund till ligger jag kvar i mitt eget dregel och manar, tvingar fram bilden av en klotrund måne som spiller sitt gula ljus mellan mina fingrar.